

Színek

I.

Általában azzal kezdem – természetesen csak a vázlatnak csúfolt firkák után –, hogy újramezvelem a színeket. Nem szeretem a túlságosan bonyolult kompozíciót. Pontosabban, mindig egy egyszerű kép lebeg a szemem előtt, mint például most is: egy fa a sziklaszirten, háttérben a tenger, az égen három sirály, a fa tövében egy kard markolata, törzsébe belevésve, hogy $O + A = LOVE$, kicsit odébb egy víztócsa, körülötte néhány, a többinél magasabb fűszál, benne egy bakancs lenyomata. A tengeren távolabb két tutaj, az egyik ég.

Miután készek a színek, nekivágok. A fatörzzsel kezdem. Kék. Halványkék, égkék, tengerkék, mélykék, de nem barna. A barna nem illik egy fatörzshöz. Itt-ott látszik a kéreg alatti erezet, s mivel ezt sárgára festeném, a kék törzsön zöldnek hat. A fa lombja citrom és narancs, illetve ezek keveréke. Mondhatnám citrancs. Jobbról balra egyre kevesebb a levél. A szélen már alig akad pár. Csak ezen a felén takarja a gyökereket avar. A másik oldalon tisztán látszanak, körülölelve a kettétörött kard rozsdás markolatát. A fém vörös, a rozsdá pedig halványkék. Olyan, mint a fa törzsének nap által megvilágított oldala. A $\omega + \alpha = LAW$ magenta. A π mintha vérezne, bal szára kissé elmosódott. Alatta is látszik néhány mélyrózsaszín pötty. A pocsolya körüli fűszálak aranyzínűek, a vékony, de áttetsző vízréteg krémszínű, pont, mint a tenger. A föld bíbor, a bakancs lenyomata vörös, mint a kardmarkolat. Az ég halványzöld, az egyik sirály fekete, a másik ibolya, a harmadik rózsaszín. A tengeren lévő ép csónak kék, a másikat zöld és szürke lángok emésztik.

Eltelik úgy tíz óra, mire a szünetekkel együtt elkészülök. Nézem, mik az arányok, hány százalékban sikerült lefestenem azt, amit le akartam. Kb. 20. Ezt sem tartaná senki sikernek, csak én. Azt soha nem fog sikerülni lefestenem, amit látok. De ki tudja, talán jobb is így. Megyek, lefekszem.

II.

- Szia, Miro!
- Hat cső.
- Nem zavarlak?
- E-e.

Óvatosan lehúdom a kabátom cipzárját, majd leülök barátom ágyára.

A szoba apró. Egy ajtó, egy ablak, egy ágy, egy sor szekrény, beleépítve az íróasztal, rajta a számítógép. Miro előtte ül. Én is a monitorral szemközt telepszem le.

– Hokizol?

– Ühüm...

– Nyersz?

Bólint.

Egy kis időre csendben maradok. Nézem, ahogy az apró figurák ütögetik egymás közt a fekete pöttyöcskét.

Utáltam a hokit. Főleg mert Miro mindig ezt játssza, és csak akkor hajlandó átkapcsolni másra, ha legalább egy meccset figyelmesen végignézek. Ennyi áldozatot persze mindig meghozok, hisz alig várom, hogy átkapcsolva a kedvenc stratégiai játékomra újabb és újabb kalandokat láthassak, melyeket este személyesen is újraélek majd elalvás után.

Apukámmal egy éve költöztünk a faluba. Azt mondta, a munkában nem kapott elég pénzt, hogy fizetni tudja az előző lakásunkat, ezért más szállás után kellett nézni. Így kerültünk ide, Kormosra.

Kormos nagy falu, még alapiskolája is van. Apu engem is ide íratott be.

Tizennégyen tanulunk egy osztályban, mi másodikosok, együtt az elsősökkel. Szerencsére hamar sok barátom lett, így nem érzem magam egyedül.

Talán fél éve kezdtem el együtt hazajárni azzal a kilencedikes fiúval, akire már az első pillanattól felnéztem. Nem tudom, honnét jött az az érzés. Talán azért láttam másnak, mert a többiek oda se bagóztak egy olyan kissrácra, mint én. Ha meg észrevettek, az még rosszabb volt. Állandóan piszkálták a kicsiket, mi pedig féltünk tőlük. De nem árulkodtunk.

Miro más volt. Ő nem csinált gondot belőle, hogy egy tökmag kísérgeti ide-oda, jár a nyomában, mint az árnyék. Azt hiszem, még tetszett is neki a dolog. Hogy akad egy odaadó rajongója. Én pedig boldog voltam, hogy a rajongója lehetek.

Apu sokszor nem volt otthon délutánonként. Legtöbbször csak este járt haza. A faluban egy gazdag földművesnél helyezkedett el, mint traktorista. Sokszor mondogatja, hogy ha régen a legelképzelhetetlenebb munkahelyet kellett volna megneveznie, biztosan a mostanit mondta volna.

Apu amúgy művész. Nagyon tehetséges. Rengeteg képet fest, van, hogy egy héten kettőt is. Azt szokta mondani, hogy nem tudja magában tartani azokat, amiket lefest, és hogy amikor már ott vannak a vásznon, mindig könnyebbnek érzi magát... a következő képig. Ha nem volt pénz, azzal biztatott, hogy nemsokára felfedezik a műveit, saját kiállítására lesz, én pedig mindent megkapok majd, amit csak megkívánok. Tudom miért mondogatta ezt. Rengeteget meséltem neki a sulis barátaimról, hogy azok mindig újabbnál újabb játékokkal jönnek iskolába. Elmeséltem azt is, milyen szuper robotjaik, kirakósaik, dínóik vannak. Tudtam, hogy bántom őt ezzel, de nekem is rossz volt, és rossz is, hogy mindenkinek lehet sok új játéka, csak nekem nem.

Tegnap, amikor este hazamentem Miróéktól, apu a konyhában találtam. A vászontartó oldalának dőlt, ahogy a földön ülve cigarettázott. Ott volt a lábánál egy régebbi képe, az állványon egy másik, amit röviddel azelőtt kezdhetett el. Amelyik a földön hevert, ketté volt tépve, és teljesen el volt mosódva. Nem tudtam, mi történhetett vele. Apu egyik kedvence volt.

– Apuci... nem én voltam.

Nem nézett rögtön rám. Elfordult, és a szemét törülgette.

– Tudom – lehelte. – Én voltam.

Nem értettem. Közelebb mentem hozzá. Ahogy rám nézett, láttam, hogy a szeme nedves. Egy kis ideig azt hittem, hogy sír, de aztán gyorsan megráztam a fejem. Nem, nem sírhat. Az én apukám sohasem sír.

Amikor odaültem mellé, beszélt nekem egy férfiról, akinek nem tetszettek a képei, pedig azt hitte, hogy fognak, mert korábban az egyik festményét nagyon megdicsérte, és biztatta őt. Azt is mondta, hogy ha anyu velünk lenne, akkor minden jobb lenne. Igen, ez biztosan igaz. Én is így gondolom. Anyukám még régebben elment. Elsős voltam, apu jött értem suliba. Láttam a szomorúságot az arcán. Apukám egyébként mindig szomorú, de akkor különösen az volt. Amikor hazaértünk, és anyut kerestem, nem találtam sehol.

– Anyuci? Anyuci, hol vagy?

– Elment.

– Ei? Hova?

Apu leült egy székre és elővett a zsebéből egy cigis dobozt. Nem is kellett volna tudnom, hogy mi az, hiszen a szüleim nem cigiztek, de egyszer az egyik osztálytársam hozott suliba hazulról egy üres skatulyát, és azt beszélte, hogy ha nagy lesz, majd ő is együtt fog slukkolni a „faterjával”. Először nem tudtam, kire gondol. Aztán pár héttel később a „fater” eljött érte. Abból gondolom, hogy ő lehetett, mert nagyon füstös volt. Cigis-füstös.

Apu akkor gyűjtött rá először. Vagyis azt hiszem, először, mert én korábban még nem láttam cigizni.

– Hova ment?

– Elutazott egy barátjával – válaszolt, és fújt egy jó adag füstöt.

– Egy barátjával?

– Igen... és nem tudta megmondani, mikor jön haza. De én azt mondtam neki, hogy mi várni fogjuk.

Emlékszem, akkor sírtam. De apu magához ölelt és megvigasztalt.

Azóta ketten vagyunk. Anyucit több mint egy éve nem láttam. Itt-ott telefonál, de nem jött el hozzánk, akkor sem, amikor hívtam és akkor sem, amikor megígérte. Talán már nem is szeret engem, nem tudom.

A „GOAL!” kiírás jelenik meg a képernyőn. Nem sokkal utána a meccs végét jelző gong is felrecseg a hangfalakban.

– Ez az! – mondja Miro, és vigyorog.

– Ügyes vagy – mondom neki mosolyogva.

– Köszí.

Nyelek egy nagyot.

– Miro!

– Hmmm? – fordul felém, és mosoly bujkál a szája szélén. *Tudja!*

– Most már játszol mást?

– Mást? Mit? – Azt tetteteli, hogy meg van lepődve.

– Hát... tudoooooooood...

– Szerintem ez nagyon jó volt. Ne menjek inkább még egy kört?

– Majd holnap, jó? Még fél órát lehetek itt. Légszi addig játszsz mást.

Nagyot sóhajt.

– Na jó, nem bánom.

Győztem!

III.

Kedves Mihály!

Röviden ennyi a válaszom: nekem elsőre tetszik. Szívesen megnézném a többi képedet is, s ha azok is ilyen jók, talán az idei nagykiállítás egy kisebb részlegén már meg is mutatkozhat a képeiddel.

Ha hozzájárulsz (én vagyok az idősebb, javaslom, tegeződjünk, ez sokkal kényelmesebb), a festményed másolatának egy kisebb változatát közzétenném a lapunkban, s írnék róla egy rövid véleményezést is (csak jóra számíts). Szerintem hamar reagálnak majd rá a többiek is, és mondanom sem kell, több támogatóval egyre több teret kaphatsz.

Mi a válaszod? Közölhetem a képet?

Van esetleg már néhány írás, ami megjelent rólad? Közzétenném a cikkek fellelhetőségi helyét, hadd ismerkedjenek a mi új tehetségünkkel.

Üdvözlettel, leveledre várva:

Katona István, festőművész

Könnyen lehet, hogy már ezredszer olvasom ezt a levelet. Ott van benne minden álom... eltemetve.

Katona István, a társaság elnöke válaszolt az írásomra, pedig nem is személy szerint neki címeztem, hanem úgy általában, az egyletnek. És pont ő, pont ő válaszolt. Akkor, amikor megkaptam ezt a levelet, egy pillanatra azt hittem, új élet kezdődik. Ha a nagykiállításon jelentek volna meg a képeim, s ha még a legalacsonyabb áron is adtam volna el őket, akkor is teljesen más lehetett volna már a helyzetünk. Szinte láttam magam előtt, ahogy néhány művészújság hasábjain Katona kezét szorongatva jelenik meg a fotóm, a kép alatt pedig mesterem idézett szavai: *„Ismerkedjenek meg a mi új tehetségünkkel!”*

Újra beleszívok a cigibe, és félredobom a levelet.

– Így törnek össze az álmok – súgom csak úgy magamnak.

Azóta már négy levelet írtam. Kettőt Katona nevére, kettőt pedig a társaság címére. Nemhogy cikk jelent volna meg a képemről, de választ se kaptam. Még annyit se, hogy *„Te ökör, senkit sem érdekelnek a mázalmányaid, tapétázd ki velük a vécédet!”*

Én viszont festek, továbbra is. Hogy minek? Isten se tudja, hát én honnan tudhatnám?

A fiam az egyetlen csodálóm. Neki mindegy, milyen örültséget ontok a vászonra, ha az enyém... akkor az szerinte csak szép lehet. Szegény kölyök, az apja szorul az ő támogatására, nem pedig ő az apjára. Fájok magamnak.

Mint általában – a vázlatfirkát követően természetesen – bekeverem a színeket. Szépen, lassan adagolom őket, hátha sikerül olyan árnyalatot kapnom, mint amilyet szeretnék.

A kép jobb oldalára egy fél női arcot rajzolok. Haja úgy foglalja magába a vászonnak rá eső felét, mintha egy nap sugarai lennének a szálak. A felső részében egy hajó úszik, fejjel lefelé, az alsókat egy traktor szántja. Középen három nyílvevő fűródik az arcba, de nem egymás alatt, hanem egy pontban. A szem könnyezik. A könnyecseppek felfelé potyognak, s a vászon tetején nagy tócsába gyűlnek. Jó adag festéket viszek fel oda. Ahol az orrának kéne lennie, ott kiszakad a bőr, a hús, a porc, s csak a csont látható. Úgy tetszik, mintha ezen a ponton – ahol a csont van – egy barlangba néznék. Vizuális csalás... bár odabentről világít felénk a vonat. A kép bal oldalára különféle újságok más-más témájú cikkeinek darabkáit ragasztom: focis hírek, Tescós árajánlatok, színházi beszámolók,

egy szentbeszéd, egy Ady-vers, a bal felső sarokban Katona egy képének részlete, az egészre pedig ráfestve egy rohadt nagy, vörös kérdőjel.

Az újságpapírok mindegyike fehér alapú, így átszínezem őket. Ez nem baj, a szövegek így is láthatóak maradnak. Az egyik sárga, a másik barna, a harmadik kék, és még sok minden más árnyalat. A női arc halványzöld, a haja mindenütt bíbor, a szeme hófehér, szembogara nincs, az arcába fúródott két szélső nyílvesztő ezüst, a középső arany. A hajó kék, a traktor is, de a szántás már sárga, mint az orr mélyéről közeledő vonat fényei. A női arc szája... gyönyörű. Pirosas ajkak, a körülötte lévő bőr színe is emberi. Olyan, mint a volt feleségem arca... Ma is őt csókolnám, ha nem lépett volna le a bátyámmal.

IV.

Féltékeny vagyok. Meg kell osztoznom Mirón ezzel a másik fiúval, az unokatestvérével, Péterrel. Idősebb, mint én, azt hiszem, negyedikes. Barnább a bőre, mint az enyém, a szeme mélyen ül és kék színű. A homlokán látni egy halványuló forradást.

Amikor nagy boldogan benyitottam Miróékhoz, ott álltak, rövidnadrágban, pecabotokkal a kezükben. Horgászni készültek.

Miro gyorsan bemutatott minket. Amíg kezet ráztunk, megkérdezte, volna-e kedvem velük menni.

– Persze – bólogattam boldogan, s már szaladtam is haza, hogy átöltözzek. Rövidnadrágot akartam húzni!

Apu épp az egyik képének a száját simogatta. Nagyon csúnya festmény volt. Ijesztős, de úgy láttam, ő nagyon szereti, ezért én is megkedveltem. Gyorsan elújságoltam neki a híreket a pecázásról, és meg sem várva a választ, már húzattam is vissza bicajon Miróékhoz.

Péter érdekes fiú. Valami bujkál a szemében, amiről nem tudom, hogy micsoda. Valamiféle szikra, és gyakran azt hiszem, felgyújtja vele a lekaszált füvet, amin épp ülünk.

Mirónak sokáig tart elhelyezni a botokat. Én még soha nem voltam halászni, csak a tévében láttam az öreg pecásokat.

Miro túlságosan meglendíti a huzalt, az pedig nem a patakba merül, hanem egy közeli bokor ágai közé csavarodik. Amíg a barátom azzal bajlódik, hogy kiszabadítsa a levélhúsba vágódott horgot, Péter alig érezhetően megbök, és gúnyos arccal Miro felé biccent. Nem bírom ki, hogy ne vigyorodjak el én is.

Ugyanez játszódik le akkor is, amikor példaképem horgán egy aprócska hal bukkan fel a víz alól. Valamiért jó megmosolyogni egy nálam idősebb fiút, még ha Miro is az. Péter pedig egyre többet szól hozzám, egyre inkább tűnik úgy, hogy én szimpatikusabb vagyok neki, mint az unokatestvére. Nem tudom megmondani, miért, de ez nagyon tetszik. Bár kedvelem Mirót, szeretek a nyomában járni, de ez a másik fiú, aki ugyanúgy idősebb nálam, teljesen egyenrangúként kezel. Mellette nem kell megbújnóm a loholó pincsi bundájában.

Azt hiszem, van egy új barátom.

Az elkövetkező napokban még többször elmegyünk halászni, de Péterrel még ezeken kívül is találkozom. A közeli erdőben ágakat törünk magunknak, amikkel úgy vívunk, mint a muskétások abban a régiséges filmben. Íjakat készítünk és papírkoronát, és eljátszunk, hogy két ország királyai vagyunk, akik, bár háborúban állnak, a nap végére mégis

mindig kibékülnek, és együtt győzik le az összes képzeletbeli ellenséget. Úgy szeretek a Két Királyok egyike lenni!

Hamar kiderül, hogy Miro nem épp kitartó a halászásban. Órákat ott ülni a patakparton és a végén hazabandukolni egy tizenöt és egy tizenkét centis hallal... hát, ez nem az ő sportja. Végül úgy dönt, hogy felhasználja barátai módszerét. Karókat dőf a patak medrébe, és csalival ellátott huzalokat erősít hozzájuk. A találmány igen sikeresnek bizonyul, hisz az első éjszakán három hal akad horogra. Mindegyik lehet vagy húszcentis.

De Péter és én nem igazán tudunk együtt örülni Miróval, mert a mi karós csalijainkat valahogy mindig kikerülik az uszonyosok. Első nap ez még rendben is van, de ez már a harmadik, és még mindig semmi. Dühösek vagyunk. Miro tehet az egésztől! Kinevet minket!

Otthon vagyok, épp fürödni készülök, amikor kopogást jön az ajtó felől. Péter az.

– Ugye eljöhetsz még otthonról? – kérdezi köszönés helyett.

– Hát, nem tudom. Már elég késő van.

Csípőre teszi a kezét.

– Tudom, hogy foghatunk mi is halat – jelenti ki határozottan.

Akarva-akaratlanul lehalkítom a hangomat.

– Hogyan?

– Ha velem jössz, megmutatom.

Nem kell sokáig gyözködni. Aputól gyorsan kikönyörgöm az engedélyt, és már viharzunk is Péterrel a patak felé.

Elmondja: ha leszedjük Miro botjairól a kukacokat, és csak a mi huzaljainkon hagyunk csalit, szinte biztos, hogy kapásunk lesz.

Először tetszik is az ötlet, de utána eszembe jut az a hosszú idő, amit Miro mellett töltöttem, és az emlékeimben, bizony, nem egy ragaszkodó árnyéknak tűnök, hanem egy kis barátnak, akinek igaz, mindennap végig kellett néznie egy hokimeccset, de aztán teljesült az ő kívánsága is. Egy pillanatig úgy szerettem volna ott ülni Miro ágyán, és kitágult szemekkel bámulni a képernyőt, ahol épp a győztes csatájukat vívják zöld köpenyes lovagjaink.

– Nem tudom...

– Mi van? – kérdezi Péter, aztán csikorgatja a fogait. Ezt sokszor csinálja. Megint ott van a szemében az az ismeretlen szikra. A lenyugvó nap fényében még veszélyesebbnek tűnik vele.

– Nem akarok rosszat Mirónak.

– De hiszen csak... ezzel nem csinálunk semmi rosszat! Egyszerűen mi is akarunk pár kapást. Ennyi.

– Nem tudom. Miro nem szedte le a mi kukacainkat.

– Honnan tudod?

Egy pillanatra elgondolkodom.

– Biztosan nem.

– Szóval nem akarsz, hogy kapásunk legyen... értem. Elbújsz a nagyfiú mögé... te kis nyápic.

Az utolsó szavak szinte csak kikúsznak a fogai közül.

– Nem vagyok – mondom félénken.

– Dehogynem! Egy kis nyápic vagy!

– Nem!

– Beszari vagy!

– NEM VAGYOK!

V.

Vincent megint ott ül velem szemben. Bort kortyolgat, és a hátam mögötti képemet méregeti.

– A színek jók – mondja.

Na erre mit szóljak? A képeken megdicséri a színeket. Ez most csodás? Aha, legyen csodás. Örülök neki. Vincentnek tetszenek a színek a képeken. Ez jó.

– Köszí, Vincent.

– Szívesen. Miért hagytad le a szemöldökét?

– Lehagytam?

– Igen. Annak a lónak ott nincs szemöldöke.

– Haha – nevetem ki. – Hát persze hogy nincs. Leborotvtálták!

– Ah!

Kollégám a szájához emeli poharát, belekortyol a borba, és addig issza, amíg csupán pár csepp marad benne. Aztán fogja a poharat, és nekivágja a leborotvtált szemöldökű lovat ábrázoló festménynek.

Üvegcsörömpölés.

A vörös cseppek kiontott vér módján permetezik be a festményt. Furcsa, az egyik elmossa annak a kislánynak a szemét, ott, a pipacsok között. Mintha kifolyt volna neki, ő mégiscsak mosolyog. Egy-két helyen az üvegcsilánkok is felsértik a vásznat. Három bele is áll. Hogy a fenébe állnak bele? Hmm, nem baj. Lényeg, hogy így már jól mutat az egész. A kép éles.

– Igen – mondja Vincent.

– Igen – mondom én. – Most jó, igaz?

– Igaz.

– Te miért nem festesz már?

– Hmm – eltöpreng, aztán csillogó szemekkel, mint aki megtalálta a helyes választ, így szól: – Mert meghaltam.

– Igen?

– Igen.

– De hiszen itt vagy velem, és beszélsz, és nekivágtál egy poharat a festményemnek.

– Én?

– Te!

– Nem tudom, nem emlékszem. Fel kellene takarítani.

– Tudom.

– Kiviszem az udvarra azt a csészét, és elásom a homokba, jó?

– Minek?

– Mert kihajít, sárkány lesz belőle, és csészék lesznek a karmai helyén. Egy csészéből harminc csésze. Jó üzlet, nem? Gondolj csak bele, hány képed lesz pengeéles majd jövő-re.

Hümmögök egy kicsit, aztán rám dudál az a hatalmas, vörös kamion, én pedig az árokba vetem magam előre.

– Az Istenit... már megint.

Tudom, hogy nem volna szabad szúrnom. Teljesen elveszi az eszemet. De mit tehetnék? Olyan jó időnként van Goghgal társalogni. Szinte már festőnek érzem magam... droggal talán még az is vagyok. Normálisan nem igazán jutna eszembe egy leborotvtált szemöldökű ló és egy kifolyt szemű kislány a pipacsosban. Érdekes.

VI.

Nem, egyszerűen nem tudom megbocsájtani neki, hogy megütött. Akárhányszor ránézek, az jut az eszembe, hogy pofonvágott. Most meg itt van, kihív játszani, és könyörög, hogy felejtsek el az egészet. Mi a helyes? Akkor vagyok nagyobb, ha elnézem neki... ennek a nálam két és fél évvel idősebb fiúnak a hibáját, vagy ha örökre megharagszom rá? Kicsi vagyok én még ilyen hatalmas döntésekhez!

Végül rábólintok.

A patak teljesen más így, télen. A felszínét szilárd jég borítja, és nagyobbak is tűnik. Mintha a régi tartozásokat igyekezne visszajuttatni a nagyobb folyóknak. Az a sok kölcsön, apával nekünk is csak a bajunk van velük. Sajnálom a folyót.

Rengeteg kellemetlen emlék jut itt az eszembe. A tavaly tavaszi horgászások, az irigység, ahogy kibabráltunk Miróval... és ahogy nagyon megbántam a dolgot, és Péter ügyködését beárulva visszatértem hozzá. Hmm, mennyi bajt spórolhattam volna meg akkor, ha elmondom a teljes igazságot. Azt, hogy én ugyanolyan bűnös vagyok, mint az a másik kis személtáda.

De gyáva voltam, beszari, mint aminek Péter is nevezett. Magamat kifelejtettem a beszámolómból. A büntársam viszont nem.

Amikor egyszer, véletlenül ismét mindketten megjelentünk Miróéknál, példaképem nem sokat teketóriázva előrukkolt egy kis vádaskodással. Elérte a célját, nem mondom, Péter olyan vörös lett, mint amilyenek még soha nem láttam korábban, de mégis én húztam a rövidebbet. A másik kiskirály beárult, és bizony nem sok mindent tudtam felhozni a mentségemre. Kivert kutyaként mentem haza akkor délután. Péter jött velem, ezzel is azt bizonyítva, hogy büntársak voltunk, aztán amikor már bekanyarodtam volna a házukhoz, sebtében lekevert egy hatalmas pofont. Csak álltam ott, bámultam rá, de nem csináltam semmit. A szeme csillogott. Az enyém is, csak épp nem a haragtól. Sírni csupán akkor kezdtem, amikor már magamra húztam odabent a takarómat. Azt kívántam, bárcsak Mirótól kaptam volna azt a pofont.

Egy hét is eltelt, mire újra fel mertem hívni példaképemet, hogy átmeheg-e hozzá. Megengedte. Épp az egyik kedvenc játékomat játszotta, amikor betoppantam. Csendben, szinte hallhatatlanul telepedtem le mellé; a köszönésem is olyan volt, mint egy sóhajlás. Aztán arra kértem, hogy játsszon hokit... Jót mosolygott. Én is jót mosolyogtam.

De ennek már majdnem egy éve. Miróék most síelni mentek, szóval egy hétig nuku számítógép. Mi maradt nekem? Péter és a nyaggatása, de mivel már halálra untam magam egyedül, apuval pedig valami gond volt... sokszor furcsán viselkedett; el akartam pucolni otthonról. Azt mondhatom, hogy igyekeztem a kisebbik rosszat választani.

– Sajnálom – nyögi.

Mindent eltüntetek az arcomról, mielőtt felé fordulok. Még a kíváncsiság legapróbb jelét sem felejttem rajta.

– Sajnálom, hogy megütöttelek akkor.

Felhorkanok.

– Tényleg, bocsesz... ideges voltam.

– Cseszd meg! Én pedig majd a föld alá süllyedtem szégyenemben. Azt nem mondhatom, hogy fájt. Mert nem is!

– Mit gondoltál, hogy nem árullak be?... Hiszen te is beárultál engem.

Erre már csak tátogni tudok. A francba is.

– Szóval, ha egy kicsit másfelől nézzük, kvittek vagyunk.
 – Chö... kvittek.
 – Jah, egy-egy. Légyszi, felejtjük el. Minek lovagolni rajta? Elmúlt, elbaltáztuk, kész, ennyi.
 Időbe telik, mire kinyögöm azt az igen keserű mondatot.
 – Igazad lehet.
 – Igazam is van – vág hátba. – Készítettem két kardot, itt vannak a híd alatt. Emlékszel a Merlinből arra a jégen vívott csatára? Ez itt most épp olyan.
 – Az egy hatalmas nagy tó volt, és nem egy patak.
 – De ott két sereg játszott a főszerepet és nem két gyerek.
 Nevetünk, aztán amíg vívunk, igyekszem minden dühömet kiadni. Beleégetni őket a suhintásokba és csapásokba. Most én vagyok a jobb! A karom már erősebb, mint tavaly.
 – Te gyakoroltál...
 – Nem csak én – felelem elégedetten.
 – Tegyük még egy kicsit izgalmasabbá. Látod azt a bokrot? Elrejtettem neked alatta valamit.
 Felhúrom a jobb szemöldököm.
 – Ne játssz velem!
 Ezt *attól* a lánytól tanultam. A szemöldököt is, meg a mondatot is.
 – Miért baj, ha meg akarlak lepni?
 Egy rövid ideig bámulok rá, aztán elindulok a jégen a bokor felé.
 Furán érzem magam. Nem tudom, hogy kíváncsiság-e vagy félelem... vagy esetleg mindkettő. Óvatosan haladok a jégen. Egy kicsit távolabb van az a bokor; erre még nem jártunk.
 Előbb megcsikordul valami, és mintha egy halk szakadást hallanék. Repedést?
 Hátrafordulok Péter felé. Ugyanott áll. Egy tapodtat sem mozdul. Csak a szája áll más-képp.

VII.

Levél Bécsből.

Ugyan ki írna nekem Bécsből levelet?! Biztos téves – gondolom, amíg meg nem látom a felszólítást: Dear Michael!

Nem épp isteni az angolom, de az írás lényegét azért megértem. A Bécsi Festők Körétől érkezett, akikhez valami ismeretlen úton-módon eljutott egy régi képem. Valószínűleg azok egyike lehetett, amit sikerült eladnom azon a sebtében szervezett kis kiállításon, még a városban. Annyira megtetszett nekik, hogy a többi mázalmányomnak is utánanézték. Ebben a levélben pedig, ha jól értelmeztem... Ó, Istenem, ez képtelenség... *vendégművészként* hívnak meg a bécsi gálára, ahol kapnék egy külön szekciót! Egy smiley kíséretében megjegyzik, hogy természetesen csak akkor, ha akadnak még képeim.

Felnevetek. Mi több, kacagok, röhögök... sokáig és olyan örömmel, mint talán még soha korábban. Esetleg akkor, amikor a fiam megszületett. Nem akarom – nem, ez így nem pontos –, nem tudom elhinni, amit olvasok. Egyszerűen mesés... egy álom. Nem tudom elhinni, pedig itt van, fehéren feketén. Itt van előttem egy szebb jövőnek a váz-lata!

Aztán megcsörren a telefon. Hosszú másodpercek telnek el, amíg sikerül visszatérnem a kábulatból, de aztán nagy boldogsággal beleszólok a kagylóba:

– Igen, tessék?

– Szia.

Megmerevedek.

– Megismered még a hangom? – kérdezi a feleségem.

– Akármilyen furcsa is... megismerem.

Szipog.

– Hogy van a fiam?

– Hiányzik neki az anyja.

– Igen – hagyta rá *azzal* a sóhajjal –, hiányzik...

– És mi van... mi van veled? – kérdezem nagy sokára. – Jól vagy?

– Aha, igen... vagyis... egy frászt! Egyáltalán nem vagyok jól, az Isten szerelmére.

Minden romokban. Egy örült voltam. Egy hülye kurva... Egek, Misi... a francba is, kérek... meg tudsz... már hogy tudnál, én sem tudnék... egy mocskos kurva... Misi, Misi... kérek, meg tudsz nekem... ah... hagyjuk.

– Ne... ne, ne hagyjuk. Szívem, én...

– Mit... hogy mondtad? Minek szólítottál?

Nagyot sóhajtok.

– Annak, aminek mindig is szólítottalak.

Sírni kezd. Zokog. Szinte belerecseg a vonal.

– Istenem, Misi... én úgy sajnálom. Kérek, könyörgöm...

– Hol találkozhatunk? – kérdezem.

Kicsit megáll a sírásban, aztán törekenyen bár, de felnevet.

– Emlékszel arra a kávézóra, ahol először randiztunk?

– Arra, ami már igazán randinak számított?

– Igen – cseng a hangja. Boldogan cseng.

– Már hogyan emlékeznek!

– Hát... ott most egy bútorüzlet van. Nem akarsz nézni valami... valami széket ma délután háromkor?

Mosolygok.

– De... nagyon szeretnék nézni egy széket, ma délután háromkor.

– Oké... oké, akkor ott, háromkor. Nagyon várlak. Szere... Nagyon várlak, Misi.

– Én is nagyon várom, kicsim.

– Szia.

– Szia.

Leteszem a kagylót.

Újra nevetek. Megint. Nevetek és sírok egyszerre.

Az ördögbe is, mi történhet még ezen a napon?